

LBRIS

We know
books

OSHO

**CALEA
PERFECTĂ**

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Cuprins

1	Prolog: Invitație în lumină	7
2	Să asculți cu inima	10
3	Contracepție pentru gânduri	18
4	Meditația este non-acțiune	34
5	Oprește-te și vezi	43
6	În mod firesc moral	52
7	A vedea fără a gândi	64
8	Eu distrug vise	79
9	Cei care se îneacă în întregime	97
10	Pătrunderea în gol	111
11	O zonă de tăcere	118
12	Disciplina observării	124
13	Picătura de rouă și oceanul	148
14	Nașterea unui om nou	157
15	Cu infinită așteptare	165

Prolog: Invitație în lumină

Îl văd pe om înghițit într-un întuneric adânc. Omul a devenit ca o casă în care lampa s-a stins într-o noapte întunecată. Ceva s-a stins în el. Dar ce s-a stins se poate reaprinde.

Văd și că omul și-a pierdut direcția. El a devenit ca o corabie ce și-a pierdut calea în largul mării. A uitat încotro se îndreaptă și ce trebuie să fie. Dar ce a fost uitat poate reînvia înăuntrul lui.

Așadar, chiar dacă este întuneric, nu există nici un motiv de disperare. De fapt, cu cât întunericul este mai adânc, cu atât zorii sunt mai aproape. Întrezăresc la orizont o regenerare spirituală pentru întreaga omenire. Un om nou este pe cale să se nască și noi trecem prin chinurile face-rii lui. Dar această regenerare are nevoie de cooperarea fiecărui dintre noi. Ea vine prin noi, așa că nu putem rămâne simpli spectatori. Trebuie să facem loc în noi înșine pentru această renaștere.

Apropierea acestei zile noi, a acestor zori, este posibilă numai dacă fiecare dintre noi se umple de lumină. Stă în puterea noastră să transformăm această posibilitate în realitate. Suntem cu toții cărămizi în acest palat al zilei de mâine și suntem cu toții raze de lumină din care se va naște soarele viitorului. Noi suntem creatori, nu doar spectatori. Nu doar o creare a viitorului, ci o creare a prezentului însuși, o creare a sinelui nostru. Omul creează umanitatea prin crearea propriului sine. Individul este parte din întreg, și prin el se pot realiza atât evoluția, cât și revoluția. Tu ești această parte.

De aceea vă chem. Vreau să vă trezesc din somnul vostru. Nu vedeți că viețile voastre au devenit complet neînsemnate și zadarnice, absolut plictisitoare? Viața și-a pierdut orice sens și scop. Dar este un lucru firesc. Dacă nu există lumină în inima omului, nu poate exista sens în viața lui. Nu poate exista fericire în viața omului dacă nu există lumină în ființa lui interioară.

Azi suntem împovărați de insignifianță nu pentru că viața în sine este insignifiantă. Viața este însemnătate infinită, dar noi am uitat calea care duce spre această însemnătate și împlinire. Noi doar existăm și nu avem nici un contact cu viața. Asta nu înseamnă să trăiești, ci doar să aștepti moartea. Și cum altfel să fie așteptarea morții dacă nu plictisitoare? Cum să fie beatitudine?

Am venit să vă spun chiar acest lucru: există o cale pentru a vă trezi din coșmarul pe care îl confundați cu viața. Calea a fost mereu acolo. Calea care ne poartă de la întuneric la lumină este eternă. Există cu siguranță, dar voi v-ați îndepărtat de ea. Vreau să vă întoarceți spre ea. Această

cale este *dharma*, religie. Este modul de a reaprinde lumina în om; modul ce oferă o direcție bărcii plutind în derivă a omului. Mahavira a spus că religia este singura insulă de siguranță, ancora, destinația și refugiul celor spulberați de curentul nestăpânit al lumii, cu bătrânețea și cu moartea ei.

Râvnești după lumina care umple viața de beatitudine? Tânjești după adevărul care unește omul cu nemurirea? Dacă da, te invit în această lumină, în această beatitudine, în această nemurire. Te rog să accepți invitația mea. Trebuie doar să deschizi ochii și să locuiești într-o lume nouă de lumină. Nu trebuie să faci nimic altceva, ci doar să deschizi ochii. Trebuie doar să te trezești și să privești.

Nimic în om nu se poate stinge cu adevărat și nici omul nu-și poate pierde direcția, dar, dacă ține ochii închiși, întunericul se răspândește pretutindeni și orice simț al direcției se pierde. Cu ochii închiși, este un cerșetor; cu ochii deschiși, este un împărat.

Te chem să te deștepți din visul de a fi cerșetor și să te trezești în realitatea de a fi împărat. Îmi doresc să transform înfrângerea ta în victorie, vreau să transform întunericul tău în lumină, vreau să transform moartea ta în nemurire. Ești pregătit să începi această călătorie cu mine?

Să asculți cu inima

Spirit conștient,

În primul rând, te rog să accepți iubirea mea. Este singurul lucru cu care te pot întâmpina în singurătatea și în sihăstria acestor dealuri. De fapt, nu am nimic altceva să-ți ofer. Vreau să împărtășesc cu tine iubirea infinită pe care apropierea de existență a creat-o înăuntrul meu. Vreau să o împărtășesc. Iar miracolul este că, pe cât o împărtășesc mai mult, pe atât ea crește! Poate că adevărata bogăție este cea care crește când o dăruiești. Bogăția care scade când o dăruiești nu este bogăție adevărată. Vei accepta iubirea mea?

Văd acceptarea în ochii tăi și mai văd și că ochii tăi s-au umplut de iubire ca răspuns. Iubirea invocă iubire și ura invocă ură. Ce dăm se întoarce la noi. Aceasta este o lege eternă. Deci, ce îți dorești să primești este ce ar trebui să oferi lumii. Nu poți primi flori la schimb pentru spini.

Văd flori de iubire și pace care înfloresc în ochii tăi. Sunt profund mulțumit de asta. Acum nu suntem mulți aici: iubirea unește și îi transformă pe cei mulți într-unul singur.

Trupurile fizice sunt separate și vor rămâne separate, dar dincolo de trupuri există ceva care se întâlnește în iubire, care devine unul în iubire. Numai după această unire, după această contopire se poate spune și înțelege ceva. Comunicarea este posibilă numai și numai în iubire.

Ne-am adunat în acest loc singuratic ca eu să vă pot spune ceva și voi să mă ascultați. Această rostire și această ascultare nu sunt posibile fără un sentiment de iubire. Porțile inimii se deschid doar pentru iubire. Și nu uita că doar atunci când auzi cu inima, și nu cu mintea poți asculta. Ai putea întreba: „Aude și inima?” Aș spune că ascuți mereu numai cu inima. Până acum mintea nu a auzit niciodată nimic. Mintea este surdă, iar acest lucru este valabil și pentru vorbire. Cuvintele au sens doar când sunt rostite din inimă. Doar când sunt rostite din inimă, cuvintele capătă miresma florilor proaspete; altfel, nu sunt doar stătute și ofilite, sunt și artificiale... flori de plastic.

O să-mi revărs preaplinul inimii în fața voastră și, dacă inimile voastre mă vor primi, ne vom întâlni și vom comunica. Iar într-un asemenea moment de întâlnire se comunică și ceea ce cuvintele nu pot exprima. Multe lucruri nespuse se aud astfel... se comunică și ce nu poate fi exprimat în cuvinte, ceea ce se citește printre rânduri. Cuvintele sunt semne foarte neputincioase, dar, dacă sunt ascultate într-o pace absolută a minții și în tăcere, ele capătă forță. Este ceea ce numesc eu să ascuți cu inima.

Dar așa cum stau lucrurile, chiar și când ascultăm pe altcineva, rămânem cufundați în propriile gânduri. Aceasta este „falsa ascultare”. Atunci nu ești un *shravak*, un ascultător. Doar trăiești sub iluzia că ascuți, când de fapt nu ascuți.

Pentru a „asculta corect” este nevoie ca mintea să fie într-o stare deplină de atenție tăcută. Abia atunci când asculți și nu faci nimic altceva, poți să auzi și să înțelegi, iar această înțelegere devine o lumină și o transformare înăuntrul tău. Dacă lucrurile nu se întâmplă așa, nu asculți pe nimeni decât pe tine însuși... rămâi înconjurat de tumultul care clocotește în tine. Iar când ești adâncit într-o asemenea stare nu ți se poate comunica nimic. Atunci ți se pare că vezi, dar nu vezi; ți se pare că asculți, dar nu asculți.

Hristos a spus: „Cine are ochi de văzut, să vadă. Cine are urechi de auzit, să audă”. Cei cu care vorbea nu aveau ochi și urechi? Bineînțeles că aveau ochi și urechi, dar simpla prezență a ochilor și a urechilor nu este de ajuns pentru a vedea și a auzi. Mai este nevoie de ceva mai mult și, fără acest ceva, să ai sau să nu ai ochi și urechi este totuna. Acest ceva mai mult este tăcerea interioară și conștientizare trează. Numai atunci când există aceste calități, ușile minții sunt deschise și se poate spune și auzi ceva.

La acest tip de ascultare mă aștept din partea voastră în perioada acestei tabere de meditație. După ce ați învățat-o, vă va deveni tovarăș pe viață. Doar ea vă poate scăpa de preocupările neînsemnate. Vă poate deschide ochii către mărețul univers misterios din afara voastră și puteți experimenta lumina eternă și infinită a conștienței ascunsă în spatele tumultului minții.

Să vezi corect și să auzi corect nu sunt o necesitate doar pentru această tabără de meditație, ci sunt fundamentul unei vieți trăite corect. La fel cum totul se reflectă limpede într-un lac foarte liniștit, fără vălurile de apă, adevărul,

divinul se vor reflecta înăuntrul vostru când veți deveni calmi și liniștiți precum lacul.

Văd o asemenea tăcere răsărind în voi. Ochii voștri... setea pe care o văd trezindu-se la viață în voi... mă invită să spun ce vreau să spun. Mă îndeamnă să dezvălui adevărurile pe care le-am văzut și care mi-au mișcat sufletul, iar inimile voastre sunt dornice și nerăbdătoare să le înțeleagă. Văzând că sunteți atât de doritori și de pregătiți, și inima mea se pregătește să se deschidă în fața voastră. În aceste împrejurimi liniștite și cu starea voastră de spirit liniștită, sigur voi putea să vă spun tuturor ce vreau să vă spun. Dacă aș întâlni inimi surde în fața mea, m-aș abține. Lumina nu rămâne afară când găsește închise ușile casei voastre? În același mod, și eu rămân adesea în afara multor case. Dar este semn bun că ușile voastre sunt deschise. Este un început bun.

De mâine dimineață ne vom începe experimentul de meditație de cinci zile. Ca fundal pentru acesta, aș dori să vă spun câteva lucruri. Pentru meditație, pentru realizarea adevărului, pământul minții noastre trebuie să fie pregătit așa cum se pregătește pământul pentru cultivarea florilor. Așadar, aș dori să înțelegeți câteva sutre, câteva puncte-cheie.

Prima sutra este: Trăiește în prezent. În timpul taberei, nu vă lăsați purtați de valul mecanic al gândurilor despre trecut și despre viitor. Din această cauză, momentul prezent, momentul care există cu adevărat, este irosit și se scurge fără folos. Nici trecutul, nici viitorul nu există. Unul sălășluiește doar în memorie, celălalt doar în imaginație.

Doar prezentul este momentul real și viu. Iar dacă adevărul trebuie cunoscut, el poate fi cunoscut doar prin faptul de a te afla în prezent.

În aceste zile de meditație, păstrați-vă în mod conștient liberi de trecut și de viitor. Acceptați că ele nu există. Există doar momentul de acum, momentul în care te afli. Trebuie să trăiești în el și să îl trăiești pe deplin.

În seara asta, să dormiți adânc, de parcă ați fi lăsat în spa-te trecutul vostru. Lăsați trecutul să moară. Și dimineața să vă treziți asemenea unui om nou într-o dimineață nouă. Nu-l lăsați să se trezească pe cel care s-a dus la culcare cu o seară în urmă. Lăsați-l să doarmă pe veci. În schimb, lăsați-l să se trezească pe cel care este mereu nou și mereu proaspăt.

Păstrați permanent în amintire această trăire în prezent și rămâneți conștienți astfel încât gândirea mecanică despre trecut și despre viitor să nu se activeze. Pentru aceasta este de ajuns să rămâneți atenți. Dacă rămâneți atenți, ea nu se poate declanșa. Conștiința distruge obișnuința.

A doua sutra este: Trăiește natural. Tot comportament omului este artificial și formal. Ne păstrăm mereu înfășurați într-o mantie de falsitate și din cauza acestui înveliș uităm încetul cu încetul de propria noastră realitate. Trebuie să vă descotorosiți de această piele falsă și să o aruncați deoparte. Nu ne-am adunat aici pentru a pune în scenă o piesă de teatru, ci pentru a ne cunoaște și a ne înțelege pe noi înșine. La fel cum actorii dintr-o piesă renunță la costume și la machiaj și le lasă deoparte după spectacol, în aceste cinci zile trebuie să vă scoateți măștile false și să le aruncați deoparte. Lăsați să iasă la iveală ce

este original și natural în voi... și trăiți în această stare. Meditația sporește doar într-o viață simplă și naturală.

În aceste zile de meditație, să știi că nu deții nici o poziție, nu ești special, nu ai nici un statut. Dă-ți jos toate aceste măști. Tu ești pur și simplu tu, o ființă umană obișnuită, fără nume, fără statut, fără clasă, fără familie, fără castă... doar un om fără nume, un individ foarte obișnuit. Trebuie să trăiești așa. Și nu uita că aceasta este și realitatea noastră concretă.

A treia sutra este: Trăiește singur. O viață dedicată meditației se naște în singurătate absolută, atunci când ești singur. Dar, în general, omul nu este niciodată singur. El este mereu înconjurat de alți oameni. Și când nu se află în mulțime la exterior, el se află în mulțime la interior. Această mulțime trebuie împrăștiată.

Nu permite mulțimii să se strângă înăuntrul tău. Trăiește singur și în lumea exterioară, de parcă ai fi singur în această tabără. Nu trebuie să întreții relații cu nimeni altcineva. Prinși în mijlocul acestor nenumărate relații, ai uitat de voi înșivă. Toate aceste relații... că ești dușman sau prieten cu cineva, tată sau fiu, soție sau soț... v-au acaparat într-atât că nu mai reușiți să vă cunoașteți în propria individualitate.

Ați încercat vreodată să vă închipuiți cine sunteți dincolo de aceste relații? Ați renunțat vreodată la veșmintele acestor relații și v-ați văzut fără ele? Delimitează-te de toate relațiile și află că nu ești fiul tatălui și al mamei tale, nici soțul soției tale, nici tatăl copiilor tăi, nici prietenul prietenilor tăi, nici dușmanul dușmanilor tăi... iar ce rămâne este